

Розділ 1

ІСТОРІЯ З ДАВНІХ-ДАВЕН

Історію Шістьох герцогств не можна писати без історії Провісників її панівної династії. Початок її сягає часів, які настали задовго до заснування Першого герцогства. І якщо ми вже згадали за нього, то варт обов'язково розповісти про острів'ян-піратів, які грабували населення на берегах з більш помірним і м'якшим кліматом, аніж на зледенілих берегах Зовнішніх островів. Але нам невідомі імена цих пращурів.

Про першого короля також не збереглося майже нічого, окрім імені та ексцентричних легенд. Ім'я його було досить просте — Тейкер Завойовник. Напевне, через це ім'я в його династії з'явилася традиція називати доньок та синів словами, які відображали їхнє життя й існування. Згідно з народними віруваннями, імена новонароджених прив'язані магічним чином, тому королівським нащадкам не можна було змінити характеристичні риси, які передавали їхні імена. Вони заповідали їм пройти крізь вогонь, солону воду та могутні вітри. Так нам розповідають нині. Можливо, колись і був такий обряд, хоч це звучить як казка. Але історія свідчить, що не завжди треба прив'язувати дитину до якоїсь одної риси...

Моє перо починає тремтіти, а затим випадає з рук, хоч я й міцно його тримаю, і залишає хвилясту чорнильну ляпку на папері Федврена. Я зіпсував ще один аркуш доброго матеріалу і, здається, марно. Цікаво, чи вдасться мені написати цю історію. Либонь, кожну її сторінку буде просякнута гіркотою, хоча я гадав, що вона вже давно минула. Я вважав, що вилікував свої душевні рани, але тільки-но беру в руки перо й папір, мій дитячий біль починає вилитись у вигляді чорнила кольору морської хвилі. Потім мені починає здаватися,

що кожна акуратно виведена літера роздряпує мої давні багрянні шрами.

Федврэн і Пейшенс¹ завжди охоче обговорювали можливість написання історії Шістьох герцогств, тому я переконав себе, що варто спробувати, бо це допоможе відвернути увагу від свого болю і вбити час. Але я збагнув, що кожна історична подія пробуджує в мені власні почуття самотності та втрати. Боюся, що доведеться повністю відкласти цю роботу або ж я усвідомлю, що ці події зробили мене таким. Починаю працювати знову й знову, але виявляється, що я пишу про свої власні починання, а не про джерела історії цього краю. Я навіть не знаю, кому намагаюся пояснити свої почуття. Моє життя було сплетінням таємниць, які зараз розкривати ще небезпечніше. Викласти свої думки на гарному папері, щоби потім він згорів і став попелом? Можливо.

Я пам'ятаю себе з шести років. До цього моє минуле — прирва, через яку не можу перескочити, як би не напружував своєї пам'яті. Отже, до того дня в Мунсеї була порожнеча. Але тоді все раптово почалося, ще й так яскраво і виразно, що я був спантеличений. Іноді ті спогади здаються такими цілісними, що я починаю сумніватися: невже це відбувалося зі мною? Можливо, то лише оповідки сотень кухарок і кухарчат та ватаг конюхів, які пояснювали одне одному причину моєї присутності. Можливо, я чув цю розповідь так часто й зі стількох джерел, що тепер мені вона здається власним спогадом. Хіба це все результат того, як шестирічна дитина щиро сприймає навколишню дійсність? Або ж такі цілісні спогади є результатом яскравої дії Скіллу та зілля, яке я вживав, щоби перебороти свою залежність від Скіллу, адже те зілля спричиняє власні біль та жагу. Найімовірніше, все трапилося через останнє. Скоріш за все, так і є, хоч я й сподіваюся, що ні.

Фактично цей спогад має фізичний вплив; прохолодно-сірий присмерк, дощ, який лив так нещадно, що я був як мокра курка, заледеніла бруківка на вулицях химерного міста, навіть

¹ Терпляча (англ.). — Тут і далі примітки перекладача.

жорсткий затиск велетенської загрибілої руки, яка тримала мою маленьку ручку. Іноді я з подивом згадую про ту грубу кінцівку, міцну і впевнену. Вона не давала мені оступитися на слизькій вулиці, але й не давала уникнути своєї долі. Та рука була такою ж безжалісною, як і крижаний сірий дощ, що виблискував на вкритій гравієм доріжці. Вона вела до величезних дерев'яних дверей масивної будівлі, яка височіла в місті як фортеця.

Двері були досить високими не лише для шестирічного хлопчика, але й для людей велетенського зросту. Навіть мускулистий старигань, який нависав наді мною, на тлі цих дверей мав вигляд коротуна. Мені вони здавалися дивними, хоча я не можу навіть згадати, які двері чи помешкання були для мене знайомими. Але точно не ці вигравіювані двері з чорними залізними завісами, прикрашені головою оленя та дверним молотком із блискучої латуні. Я згадую сльоту, якою просяк мій одяг, а мої ноги промокли та змерзли. Але я не можу пригадати, чи я йшов останніми слідами зими, чи мене вели. Ні, все почалося тут, перед цими дверима цієї фортеці, коли той високий чоловік тримав мене за руку.

Нагадувало початок лялькового шоу: завісу відкрито, і ось ми стоїмо перед тими величезними дверима. Старигань узяв латунний молоток і тричі постукав по пластині, яка лунко загриміла під його ударами. Потім ми почули голос з-за «сцени»: не з-за дверей, але позаду, на тій дорозі, яку щойно пройшли.

— Тату, будь ласка! — благала якась жінка. Я озирнувся, але знову почав іти сніг, запорошуючи очі та прилипаючи до коміра, неначе мереживо. Не пам'ятаю, чи я когось побачив. Певна річ, я не намагався вирватися з рук стариганя й не кричав «мамо». Натомість стояв, як глядач. Усередині будинку я почув гупання чобіт і звук засува.

Жінка закричала востаннє. І досі чітко чую її розпачливий голос. Тепер я розумію, що він належав достатньо молодій жінці.

— Тату, будь ласка, благаю!

Рука, яка тримала мене, затремтіла, але я не знаю від чого — від страху чи інших почуттів. Старигань нахилився зі швидкістю чорної ворони, яка хапає хліб із землі, й підняв кавалок брудного льоду. Він мовчки жбурнув його, вклавши в кидок усю свою силу і лють. Я зіщулювся, залишаючись на місці. Не пригадую, чи були якісь зойки або звук удару об чиєсь тіло; пам'ятаю, як двері відчинились і старому довелося швидко відступити назад, тягнучи мене за собою.

Потім було таке: чоловік у проймі дверей не був слугою, як я міг би собі уявити, почувши цю розповідь. Пам'ять підказує мені, що то не ввічливий слуга, а воїн, який уже почав старіти, і з животом, у якому було більше жиру, аніж м'язів. Він зміряв нас підозріливим поглядом знизу вгору, притаманним воїнам, а потім застиг на місці, чекаючи, доки ми розповімо, чому прийшли.

Гадаю, це злегка вивело стариганя з рівноваги. Він не злякався, а скорше розсердився, бо раптом відпустив мою руку, схопив мене за комір і жбурнув уперед, як щеня, котре показують новому потенційному господарю.

— Я привів тобі хлопця, — скрипучим голосом промовив він.

Але вартовий і далі витріщався на стариганя без осуду і навіть без інтересу. Тому той уточнив:

— Я годував його шість років, а від його батька не було жодної звістки! Він ні разу не приїхав і навіть не дав ні копійки, хоча моя донька пояснила, що нагуляла цього байстриюка і його батько знає про це. Я більше не годуватиму його і не гнутиму горба, щоб його вдягати. Хай цим займається той, хто його зробив. А в мене своїх проблем по вуха. Моя жінка старіє, а я ще мушу годувати й утримувати його матір. Бо жоден чоловік її не захоче, поки це щеня крутиться в неї під ногами. Тому візьми його і передай батькові.

Старий так різко відпустив мене, що я перечепився через кам'яний поріг під ногами у воїна. Я влаштувався навсидячки. Наскільки пам'ятаю, не дуже забився й підвів голову, щоб подивитись на подальший розвиток подій між двома чоловіками.

Воїн поглянув на мене, злегка стиснувши губи. Він дивився без осуду, просто оцінюючи мене.

— Чий він? — запитав воїн. У його голосі не було цікавості; він просто уточнював деталі, щоб доповісти нагору.

— Чівелрі, — відповів старигань і одразу ж обернувся й поважною ходою вийшов на бруківку. — Принца Чівелрі, — додав він, указуючи мій титул. Старигань навіть не обернувся. — Його батько — король-в-очікуванні. Тож хай сам його виховує і радіє, що принаймні став батьком.

Воїн провів старого поглядом, потім мовчки нахилився й відтягнув мене за комір, щоб зачинити двері. На коротку мить воїн відпустив мене, щоб зрушити засув, а затим подивився на мене без жодного подиву. В його очах читалося лише стоїчне сприйняття солдатом дивних моментів його служби.

— Хлопче, вставай і йди туди, — промовив він. Я рушив за ним тьмяним коридором повз просто уряджені кімнати. Вікна досі були зачинені, щоб не впускати зимового холоду. Нарешті я дійшов до ще одних зачинених дверей. Ці були зроблені з червоного різьбленого дерева. Там вартовий зупинився і швидко поправив одяг. Я чітко пам'ятаю, як він став на одне коліно, щоб осмикнути мою сорочку і пригладити волосся кількома різкими рухами. Але досі не знаю, чи це було проявом чуйності, оскільки я сподобався воїну, або він просто турбувався про те, щоб доправити мене у відповідному стані. Вартовий піднявся і постукав у подвійні двері. Не дочекавшись відповіді (або я просто її не почув), він відчинив їх і заштовхнув мене в кімнату поперед себе.

Порівняно з коридором тут було тепло, а сама кімната уряджена ліпше, ніж інші порожні помешкання. Пригадую, там було трішки меблів, килими і штори. На полицях у безладі лежали якісь скрижалі та манускрипти. Таке буває лише в затишних, обжитих кімнатах. У масивному каміні палав вогонь, наповнюючи помешкання теплом і приємним хвойним запахом. Під кутом до каміна стояв величезний стіл. За ним сидів кремезний чоловік. Він схилився над купою па-

перів, насупивши брови. Чоловік не одразу поглянув угору, тому я кілька хвилин дивився на його скуйовджене темне волосся.

Коли він звів голову, то швидким поглядом своїх темних очей охопив і мене, і вояка.

— Ну, Ясоне, що це? — запитав чоловік. Попри свій юний вік, я відчув у його голосі покірність, хоча його так грубо відірвали від роботи.

Вартовий злегка підштовхнув мене, і я опинився на кілька кроків ближче.

— Принце Веріті... сір, його привів старий селянин. Сказав, що це байстрия принца Чівелрі.

Кудлатий чоловік декілька хвилин спантеличено розглядав мене. Потім його обличчя осяяло щось на кшталт здивованої усмішки. Чоловік піднявся і, взявши руки в боки, подивився на мене згори вниз. Мене не налякав його в'їдливий погляд; здавалося, йому щось дуже сподобалося в моїй зовнішності. Я з цікавістю подивився на нього. У чоловіка була коротка чорна борода, така ж густа і скуйовджена, як і його чуприна, обвітрені щоки та кущуваті брови над темними очима. Груди випнуті, а сорочка мало не тріщала на могутніх плечах. Квадратні кулаки свідчили про те, що чоловік звик до фізичної праці, хоч на його правій руці були ляпки від чорнила. Доки він дивився на мене, його усмішка розпливалася на обличчі. Затим чоловік пирхнув:

— Чорт забирай, — нарешті сказав він. — У хлопця очі Чіва, еге ж? Присягаюся плодючою Едою, ніхто не очікував такого від мого прославленого і благочестивого брата!

Воїн не зреагував жодним чином, хоча ніхто від нього цього й не сподівався. Він незворушно стояв, чекаючи подальших розпоряджень. Солдат є солдат.

Чоловік і далі дивився на мене з цікавістю.

— Скільки йому років? — запитав у вояка.

— Селянин сказав, що йому шість, — вояк підняв руку, щоб почухати щоку, але згадав, що доповідає, і опустив руку.

— Сір, — додав він.

Чоловік, здається, не помітив порушення дисципліни. Він дивився на мене своїми темними очима, і його усмішка розпливалася все більше й більше.

— Значить, це сталося близько семи років тому. Її животу потрібен був час, щоб вирости. Чорт забирай, так. Це був перший рік, коли ч'юрди намагалися перекрити прохід. Чівелрі заганяв їх до нас упродовж трьох-чотирьох місяців. Скидається на те, що не лише їх. Але хто б міг подумати?

Він помовчав, а потім різко запитав:

— Хто його мати?

Вартовий збентежено поворухнувся й відповів:

— Не знаю, сір. На порозі стояв лише старий селянин. Єдине, що він сказав, що це байстрик принца Чівелрі й він не збирається ні годувати, ні одягати цього спиногриза. Просив передати, що хай тепер за ним батько доглядає.

Чоловік знизав плечима, наче йшлося про якусь дрібницю.

— Хлопець на вигляд доглянутий. Б'юсь об заклад, що за тиждень-два вона ридатиме на кухонному порозі за своїм щеням. Тоді й дізнаємось, а може, й раніше. Хлопче, як тебе звуть?

Його жилет був застебнутий фігурною пряжкою, схожою на голову оленя. Зроблена з латуні, вона виблискувала жовтим, а коли на неї падало полум'я — червоним.

— Хлопець, — відповів я. Не знаю, можливо, я просто повторював те, як мене назвали чоловік та вартовий, чи то дійсно в мене не було імені. На мить на обличчі чоловіка проступив подив. Навіть жаль. Але це почуття швидко зникло, і тепер чоловік просто виглядав розгубленим чи злегка роздратованим. Він знову подивився на карту, яка чекала його на столі.

— Ну, — сказав чоловік, порушивши тишу. — Щось треба з ним робити, принаймні доки Чів не повернеться. Ясоне, нагодуй хлопця і облаштуй йому місце для сну, хоча б на сьогодні, а я поки подумаю, що з ним робити завтра. Не можна, щоб королівські бастарди тинялися в селі.

— Сір, — відповів Ясон. У його голосі не було ні згоди, ні незгоди. Він просто виконував наказ. Ясон поклав мені важку руку на плече й повів назад до дверей. Я трохи неохоче поки-

нув цю яскраву, затишну і теплу кімнату. Мої змерзлі ноги почали німіти. Я хотів zostаватися тут якнайдовше, щоб добре зігрітися. Але вартовий міцно тримав мене, і за якусь мить я знову опинився в холодному й похмурому коридорі. Після теплої та світлої кімнати він здавався ще темнішим. Я намагався встигати за вартовим, поки він ішов звивистими коридорами. Можливо, я рюмсав або йому набридло те, що я відстаю, бо він раптом обернувся, підняв мене, як пир'їнку, і посадив собі на плече.

— Дрібне зашмаркане щеня, — незлостиво буркнув вартовий і далі поніс тими лабіринтами. Нарешті ми дісталися до маленької кухні, осяяної жовтим світлом. Там на ослонах сиділи інші солдати. Вони їли й пили за великим подряпанним столом навпроти каміна, удвічі більшим за той, що я бачив у попередньому приміщенні. На кухні пахло їжею, пивом, чоловічим потом, вологим шерстяним одягом, а також димом і жиром, який скапував у полум'я. Уздовж стіни стояли голови кабанів та діжечки, а зі сволоків звисали темні шматки м'яса. На столі безладно громадилась їжа та посуд. Вартовий зняв шматок м'яса на рожні й кинув на кам'яну плиту. Мій шлунок одразу дав про себе знати, коли я почув сильний аромат. Ясон різко посадив мене у найближчий до вогню куток і поторсав лікоть чоловіка, обличчя якого було приховане за кухлем.

— Гей, Барріче, — безцеремонно промовив Ясон. — Тепер це щеня для тебе.

Він відвернувся від мене. Я зацікавлено спостерігав, як той відламав шмат завбільшки зі свій кулак від темної хлібини. Потім вартовий дістав ніж з-за пояса, щоб відкряти кавалок від кружала сиру. Він тицьнув мені їжу, а затим, підійшовши до каміна, почав відбатовувати солідний кусень м'яса — порцію для дорослого. Я, не гаючи часу, запахався хлібом та сиrom. Барріч (чоловік, що сидів біля мене) поставив кухоль і зиркнув на Ясона:

— Що це? — спитав він, точнісінько як той чоловік у теплій кімнаті. Його волосся та борода теж були скуйовджені, але він мав вузьке квадратне обличчя. Було видно, що він багато часу

проводить просто неба. Його очі були радше карими, аніж чорними. Барріч мав довгі й умілі пальці, й від нього відгонило кіньми, собаками, кров'ю та шкірою.

— Барріче, будеш за ним наглядати. Так наказав принц Веріті.

— Чому?

— Ти ж служиш Чівелрі, еге ж? Ходиш за його конем, собацюррами та соколами?

— Ну?

— Тому тобі треба дивитися й за цим малим байстриюком, принаймні доки не повернеться Чівелрі й не придумає, що з ним робити.

Він простягнув мені шматок м'яса, який стікав жиром. Я неохоче відвів погляд від хліба з сиром, на які налягав, але м'яса теж хотілося. У відповідь на мою дилему вартовий знизав плечима і проявив практичність у душі типового солдата, недбало жбурнувши м'ясо на стіл збоку від мене. Я запхнув до рота весь хліб, який туди вмістився, й підсунувся до м'яса.

— Байстриюк Чівелрі?

Ясон знизав плечима, наминаючи хліб із сиром та м'ясом.

— Так сказав старий селянин, який покинув його тут.

Він поклав м'ясо та сир на кусень хліба, відкусив чималий кавалок, а потім промовив з набитим ротом:

— Він сказав, що Чівелрі повинен радіти своєму нащадку, тому буде його сам годувати й піклуватися про нього.

На кухні настала раптова тиша. Чоловіки перестали їсти, облишили хліб, кухлі й таці та обернулися до Барріча. Той обережно відставив кухоль від краю столу. Він говорив тихим і впевненим голосом, чітко вимовляючи кожне слово.

— Якщо мій пан не має спадкоємця, то на те воля Еди, а не його чоловічого ества. Леді Пейшенс завжди була дуже вразливою і...

— Наставляй кишенью! — швидко відповів Ясон. — Он сидить доказ того, що з чоловічим духом твого пана все добре. Тож годі базікати!

Він похапцем витер губи рукавом.

— Він справді схожий на принца Чівелрі. Навіть його брат це сказав недавно. Якщо леді Пейшенс не може доносити дитини, то це не провина принца-наступника...

Барріч раптово встав. Ясон похапцем відступив на кілька кроків назад, але зрозумів, що очі Барріча націлені на мене, а не на нього. Той схопив мене за плечі й повернув до вогню. Потім міцно взяв за підборіддя й підняв мою голову. Я упустив і хліб, і сир. Але Барріч не звернув на це жодної уваги; він повернув моє обличчя до вогню і вивчав, як карту. Мій погляд перетнувся з його. Він був такий дикий, наче впізнав у мені свого кривдника. Я хотів відвернутися, але затиск Барріча не давав цього зробити. Тому я спробував відповісти йому поглядом, у який вклав стільки непокірності, скільки міг, і помітив, що його невдоволення раптово змінилося. Тепер на обличчі Барріча можна було прочитати щось на кшталт невпевненого подиву. Нарешті він на мить заплющив очі, наче від болю.

— Леді дуже болісно сприйматиме це, — м'яко сказав Барріч.

Він відпустив мою щелепу й незграбно нахилився за хлібом та сиром, які я впустив. Барріч обтрусив їжу й подав мені. Я витріщився на грубу пов'язку на його правій литці та над коліном. Вона заважала йому зігнути ногу. Барріч знову сів і наповнив свій кухоль із глечика. Він випив, дивлячись на мене поверх своєї посудини.

— Хто ж нагуляв його від Чівелрі? — необережно запитав чоловік на іншому кінці столу.

Барріч кинув різкий погляд на того чоловіка, опустивши кухоль. Він помовчав кілька секунд, і в приміщенні знову зависла тиша.

— Я вже сказав, що це справа принца Чівелрі, ким була його мати, а не тема для кухонних баляндрасів, — тихо промовив Барріч.

— Хай буде так, — раптово погодився вартовий, а Ясон кивнув на знак згоди, як птах, що залицяється до своєї самиці. Незважаючи на мій юний вік, мені було цікаво, що ж то за чоловік з перев'язаною ногою, який міг присадити цілу компанію брутальних солдатів лише самим поглядом чи словом.

— У хлопця немає імені, — Ясон першим порушив тишу. — Він просто відгукується на хлопця.

Здається, це приголомшило всіх, навіть Барріча. Знову настала тиша. Я доїв хліб із сиром та м'ясом, запивши їх кількома ковтками з кухля Барріча. Всі поступово розходилися по двоє-троє. Барріч сидів на місці, пив і дивився на мене.

— Ну, — промовив він, — знаючи твого батька, він вчинить чесно і так, як йому належить. Але лише Еді відомо, як він вирішить, що належить зробити. Напевне, те, від чого йому буде найбільше боляче.

Він ще хвилику подивився на мене, нічого не кажучи.

— Наївся? — врешті запитав він.

Я кивнув. Він різко встав і відштовхнув мене від столу.

— Тоді ходімо, Фітце, — сказав він, вийшов із кухні й пішов іншим коридором. Через свою ногу, яка не згиналася (та й пиво далось взнаки), він не міг швидко рухатися, тому я з легкістю встигав за ним. Нарешті ми прийшли до масивних дверей. Там стояв вартовий, який кивнув, пронизливо подивившись на мене.

За вікном лютував холодний вітер. Весь лід та сніг, які вдень підтанули, знову замерзли з настанням ночі. Ожеледиця тріщала під моїми ногами, а вітер задував у всі шпарини мого вбрання. Мої ноги зігрілися на кухні, але панчохи не встигли підсохнути, тому мені було зимно. Пам'ятаю темряву і раптову втому. Почувався страшенно сонним і зневіреном, рухаючись холодним темним подвір'ям за тим чоловіком із перев'язаною ногою. Нас оточували високі стіни, нагорі яких час від часу ходили вартові. Але я бачив лише їхні чорні силуети, які іноді затуляли зірки. Я замерз, як собака, а мої ноги роз'їжджалися на зледенілій стежці. Але в Баррічі було щось таке, що не дозволяло мені рюмсати чи просити зглянутися наді мною. Я покійно плентався за ним. Ми дійшли до якоїсь будівлі, і він натужно відчинив важкі двері.

Я відчув тепло і запахи тварин. Усередині розливалось жовте світло. Заспаний конюх піднявся зі свого солом'яного гнізда, кліпаючи, як скуйовджене пташеня. Барріч щось йому сказав,

і той знову ліг, згорнувшись клубком і заплющивши очі. Ми пройшли повз нього, і Барріч зачинив двері. Він узяв тьмянний ліхтар і повів мене далі.

Я потрапив в інший світ, нічний світ, де тварини ворухнулись і дихали у стійлах, собаки піднімали голови зі своїх схрещених передніх лап, дивлячись на мене яскраво-зеленими чи жовтуватими очима, які виблискували від ліхтаря. Коні форкали, коли ми проходили повз них.

— Соколи он там, у дальньому кутку, — промовив Барріч, поки ми проходили стійло за стійлом. Наскільки я зрозумів, він подумав, що я мушу це знати.

— Ось, — нарешті сказав він. — Це годиться, принаймні зараз. Хай мені грець, якщо я знаю, що ще з тобою робити. Я прийняв би це за добрий знак від богів для свого пана. Але ж леді Пейшенс... Нюхаче, посунься, щоб хлопець міг лягти на соломі. Пригортайся до Лисиці. Вона захищатиме тебе і надере зад будь-кому, хто захоче тебе потурбувати.

Я побачив простору буду з трьома собаками. Вони прокинулись і звелися на передні лапи. Почувши голос Барріча, пси затарабанили своїми тугими хвостами по соломі. Я невпевнено посовгався між ними й нарешті ліг біля старої сучки з білуватою мордою та надірваним вухом. Старший пес насторожено дивився на мене, але натомість щенюк — Нюхач — радо зустрів мене, лизнувши вухо, понюхавши ніс і потершись об мене лапами. Я обійняв його, щоб заспокоїти, а потім згорнувся посеред них, як і радив Барріч. Він кинув мені грубе покривало, яке сильно тхнуло кіньми. Здоровенна сіра тварина в сусідньому стійлі раптово зафоркала й почала бити копитом об перегородку, а потім визирнула, аби дізнатися, що ж там сталося посеред ночі. Барріч у темряві заспокоїв коня одним лиш доторком.

— На цій заставі досить небезпечно. Оленьчий замок — гостинніше місце. Але сьогодні ти тут будеш у теплі й безпеці. — Він постояв ще, дивлячись на нас. — Коні, собаки та соколи, Чівеле. Багато років я добре доглядав за ними. Але цей ваш нащадок... що робити з ним — не знаю.

Я розумів, що Барріч звертається не до мене. Я дивився з-під покривала, як він знімає ліхтар з гака й кудись іде, мимрячи собі під ніс. Я добре пам'ятаю ту першу ніч, тепло від собак, колючу соломку і навіть сон, який нарешті огорнув мене, коли щенок притулювся до мене. Я занурився в його свідомість, і мені також снилися нечіткі сни про нескінченну погоню за диким звіром, якого я жодного разу не бачив, але чий гарячий запах вів мене крізь колючі чагарники та каміння.

Після цього п'ятиденного сну мої спогади вже не такі яскраві; вони розпливаються, як кольори та гострі контури у наркотичному видінні. Певна річ, події після першої ночі вже були не такими чіткими.

Я згадую сирі дні кінця зими, коли вивчав шлях від стайні до кухні. Мені дозволялося ходити, де захочу. Іноді я бачив там кухаря, який чіпляв м'ясо на гаки над плитою, місив тісто на хліб і відкривав діжки з напоями. Але найчастіше там нікого не було і я їв усе, що лишалося на столі, щедро ділившись зі щенюком, який швидко заприятелював зі мною. Чоловіки приходили і йшли, дивлячись на мене з відвертою цікавістю. Але скоро призвичаївся до цього. Вони були схожі між собою у своїх грубих шерстяних плащах та панчохах, мали міцну будову і спритно рухались. У кожного з них на грудях був нашитий олень у стрибку. Деякі почувалися ніяково у моїй присутності, але я вже звик до їхнього бурмотіння, яке починалося щоразу, коли я йшов із кухні.

Я постійно бачив Барріча. Він піклувався про мене точнісінько як про тварин Чівелрі: мене годували, поїли, купали і школили (точніше, вишкіл полягав у тому, аби бігати за ним, доки він виконував інші обов'язки). Втім, ці спогади досить туманні, а такі подробиці, як купання й перевдягання, могли потьмяніти в моїй свідомості шестирічної дитини, оскільки це було повсякденною справою. Але я добре пам'ятаю Ньюхача — рудого короткошерстого пса. Я пам'ятаю, що коли ми спали під одним покривалом, то його шерсть колола мене. В нього були очі зеленувато-мідного кольору, коричневий ніс, а паща

та язик — рожеві з чорними цятками. У вільний від обідів на кухні час ми борюкалися в саду або на соломі в буді. Так минало моє життя на заставі. Я не пригадую, щоби погода змінювалася. Все, що пам'ятаю з того часу, це сиру та вітряну погоду, а також сніг та лід, які поступово танули, але вночі знову замерзали.

Ще один спогад із тих часів, хоч і досить нечіткий, скоріше у теплих тьмяних тонах, як розкішний старий килим у напівтемній кімнаті. Я пам'ятаю, як мене розбудив щенюк, а також жовтувате світло ліхтаря. Наді мною схилилося двоє, але позаду стояв Барріч, тому я не злякався.

— Ти його розбудив, — сказав один з них. То був принц Веріті, чоловік із теплої кімнати, куди я потрапив першого ж вечора.

— І що? Тільки-но ми підемо, він знову засне. Хай мене жаба копне, в нього батькові очі. Присягаюся, я впізнав його, як тільки побачив, і цього ніхто не заперечуватиме. Якесь кричкя і то розумніша, ніж ви з Баррічем. Не можна тримати дитину серед тварин, навіть якщо вона й бастард. Хіба для нього не було іншого місця?

У незнайомця щелепи й очі були, як у Веріті, але на цьому їхня подібність закінчувалася. Цей чоловік-шатен був набагато молодший, безбородий, а його напахчене, пригладжене волосся — більш доглянуте. Його щоки та лоб почервоніли від нічного морозу, але шкіра не так обвітрилась, як у Веріті. Останній одягався, як і його люди: зручний шерстяний одяг з цупкої тканини в темних тонах. Вирізнявся лише його блискучий герб, вишитий золотими та срібними нитками, що він його носив на грудях. Молодший же чоловік був одягнутий у багряні тканини з первоцвітами, а в його плащі вмістилося б двоє таких. Під плащем — камзол кольору жирних вершків, прикрашених тасьмою. Шарф застібався пряжкою у вигляді оленя в стрибку, вишитого золотими нитками, єдине око якого було зроблено із сяючого зеленого смарагда. Чоловік говорив красномовними зворотами, тоді як Веріті обходився простими фразами.

— Регале, я навіть не думав про це. Що я знаю про дітей? Я передав його Баррічу. Він людина Чівелрі, і, оскільки він дбав про...

— Сір, я аж ніяк не хотів виявляти неповагу до королівської сім'ї, — широко промовив збентежений Барріч. — Я служу Чівелрі й підібрав для хлопця найкраще. Я міг облаштувати йому ліжку у кордегардії¹, але, гадаю, він ще малий для перебування в такому товаристві, де то приходять, то йдуть, постійно б'ються, пиячать і галасують.

Судячи з його тону, він сам неприязно ставився до того товариства.

— Тут йому спокійніше, та й цуценя до нього прив'язалося. А Лисиця його стереже й кусатиме кожного, хто захоче скривдити малого. Заради богів, я нічого не тямлю у догляді за дітьми, і мені здалося...

— Все добре, Барріче, — тихо сказав Веріті, перебивши його. — Треба було мені самому все обдумати. Я доручив це тобі, тож нічого страшного. Присягаюся Едою, він тут в ліпшому становищі, аніж більшість дітей у цьому селі. Тому наразі все добре.

— Коли він потрапить до Оленячого замку, все зміниться, — незадоволено промовив Регал.

— То його батько хоче, щоб він повернувся з нами до замку? — запитав Веріті.

— Батько — так. Мати проти.

— Ай. — Судячи з голосу Веріті, він не хотів надалі це обговорювати. Але Регал насупився та продовжив:

— Моїй матері королеві взагалі це не подобається. Вона довго вмовляла короля, але марно. Мати і я за те, щоб його... усунути. Це єдине розумне рішення. Нам не потрібно більше плутанини за цією лінією спадкування.

— Не бачу більше жодної плутанини, Регале, — рішуче мовив Веріті. — Чівелрі, я, ти, потім наш кузен Август. Цей бастард стане п'ятим.

¹ Приміщення для королівської варти.

— Я й так знаю, що ти був переді мною. Не треба постійно цим бундючитися, — прохолодно сказав Регал і зиркнув на мене. — Все ж я гадаю, що його варто позбутись. А раптом Пейшенс так ніколи й не народить Чівелрі законного настуника? Якщо він обере... цього хлопця? Це призведе до розколу серед знаті. Нащо нам ці проблеми? Мати теж так вважає. Але наш батько король — розсудлива людина. Як його називають простолюдини, «Шрюд Проникливий». Йому до снаги вирішити будь-яку проблему. «Регале, — сказав він у своїй звичній манері, — не роби того, чого потім не зможеш змінити, доки не зрозумієш цього», — і зареготав. — Регал теж невесело засміявся. — Мене вже дістав його гумор.

— Ех, — знову сказав Веріті. Я завмер, намагаючись зрозуміти, чи то він спробував розтлумачити слова короля, чи то вагався з відповіддю на скаргу брата.

— Звісно ж, ти знаєш справжню причину, — продовжив Регал.

— Що ж це за причина?

— Попри все, Чівелрі залишається його фаворитом, — з огидою промовив Регал. — Попри його безглузде весілля, примхливу дружину та всю цю катавасію. А тепер він гадає, що це змінить думку людей про нього на краще, доведе, що Чівелрі — справжній чоловік і може зачати дитину. Або що він теж людина і теж може помилятися. — Судячи з тону Регала, він не вірив у те, що говорив.

— Тобто люди більше його люблять і це зміцнить його майбутнє панування? Те, що в нього є дитина від якоїсь простої жінки? — перепитав Веріті, спантеличений його ходом думок.

Регал похмуρο відповів:

— Так вважає король. Мабуть, йому начхати на безчестя. Але, гадаю, Чівелрі не бажає таким чином використовувати свого бастарда, особливо стосовно його любі Пейшенс. Хай там як, король наказав привести бастарда до Оленячого замку після вашого повернення. — Регал подивився на мене.

Веріті на мить занепокоївся, та все ж таки кивнув. Барріч спохмурнів, і тінь на його обличчі не міг розсіяти навіть жовтий ліхтар.

— Хіба слово мого пана нічого не означає? — наважився заперечити Барріч. — Як на мене, якщо він хоче владнати питання спадщини із сім'єю матері хлопця і прибрати його, то заради почуттів леді Пейшенс йому слід дозволити вирішувати це самому...

Принц Регал перебив його, зневажливо пирхнувши:

— Це потрібно було вирішувати перед тим, як борюкатися з бабою. Леді Пейшенс не перша жінка, якій доведеться зустрітися з бастардом свого чоловіка. Завдяки безголовості Веріті тут всі про нього знають, тож навіщо його приховувати? Оскільки йдеться про бастарда королівської крові, то ніхто з нас не може дозволити собі таку розкіш, Барріче. Залишати його тут — те ж саме, що приставити ніж до горла короля. Це зрозуміло навіть псареві; якщо ж ти не можеш цього з'явити, то твій пан точно це розуміє.

В голосі Регала звучала криця. Я побачив, як Барріч здригнувся. Здається, він ще нікого так не боявся. Я теж перелякався, натягнув покривало на голову й зарився в сіно. Поряд зі мною глухо загарчала Лисиця. Гадаю, Регал відступив, але не впевнений. Чоловіки скоро пішли, і я не пам'ятаю, чи вони ще говорили про це.

Час минав. Здається, через два-три тижні ми залишили те холодне село й поїхали у подорож до теплих країв, яка здавалася мені вічністю. Барріч прив'язав мене ззаду свого пояса, а я намагався охопити круп коня своїми короткими ніжками. Гадаю, що в певний момент Чівелрі приїздив, щоби подивитись на свого бастарда, і, мабуть, був підданий загальному осуду. Але я не пригадую зустрічі з батьком. Єдине, що про нього пам'ятаю, — портрет на стіні в Оленьчому замку. Через кілька років мені дали зрозуміти, що мій батько був хорошим дипломатом. Це дозволило йому укласти угоду про мир, який тривав за моєї юності, а також заслужити повагу і навіть любов ч'юрдів.

Якщо чесно, я був його єдиною поразкою в тому році, але досить грандіозною. Чівелрі раніше за нас приїхав до Оленячого замку, де зрікся престолу. До того часу, як ми прибули на місце, він з леді Пейшенс залишив двір і разом з нею поїхав правити Вербовим лісом. Я бував там і можу сказати, що краєвид немає нічого спільного з назвою. Це тепла долина, посеред якої тиха річечка в'ється серед рівнин, які сховалися поміж пологими круглими пагорбами. Чудове місце, щоб вирощувати виноград, пшеницю та повненьких діток. Це тихе місце далеко від кордонів та придворної політики, яка до цього була основою життя Чівелрі. Це було ідилічне ввічливе вигнання для колишнього короля, таке собі м'яке вбивство воїна та затухання талановитого дипломата, яких іще варто пошукати.

Так я, покинутий бастард людини, якої жодного разу не бачив, опинився в Оленячому замку. Принц Веріті став королем-в-очікуванні, а принц Регал на один крок наблизився до престолу. Мені було достатньо народитися і бути знайденим, щоб залишити слід в історії всієї країни. Я ріс при дворі без батька й матері, де всі сприймали мене за призвідцю всіх лих, яким я і став.